

PAS A DESNIVELL

EL BARÇA ES MÉS QUE UN CLUB

Aquests dies, la premsa ha prodigat un anunci amb la frase que encapçala aquestes ratlles, escrita en lletra gran. Els barcelonins no podem dir que aquesta frase ens vingui de nou. Al llarg dels anys, en èpoques i en circumstàncies diverses, l'hem sentida repetir amb lleugeres variants i, a vegades, fins i tot ens ha fet l'efecte que enteníem què volia dir. Ara ja ho entenem menys, ens falta la clarividència que tingué el penúltim entrenador del Barcelona i que gairebé foren les seves paraules de comiat. Digué (cito de memòria): "He comprès que el Barcelona significa alguna cosa més que un club".

Quan un concepte es repeteix tant, durant tant de temps, ha de tenir per força una arrel profunda. Com si ens afectés a tots i de tots depengués la seva preservació. Però què deu ésser? No sembla que es tracti únicament d'una poderosa societat anònima, d'una exemplar institució destinada a emmenar els ciutadans a fer esport amb finalitats higièniques, ni d'un gran centre recreatiu d'utilitat pública. Vull dir: d'una imprescindible —i lliure de suspicàcies— utilitat pública.

Què és? Què és, doncs? Pel fet de veure sempre la frase sota l'empar del nom de la nostra ciutat, i d'esmentar la subtil existència d'"alguna cosa més", un se sent temptat d'inclinar-se pel cantó transcendent. Ara: per molt que meditem anem a parar a un club de futbol, i hem d'estirar les especulacions a base d'elucubrar.

I topem amb realitats insòlites. Resulta que de jugadors autòctons en actiu, per defensar aquesta nostra "cosa més", a l'actual primer equip del Barça, només ens en queden tres. Així ens ho explica en Julià Mir en un article publicat fa poc a "Dicen", i així

és. I no tan sols això: els tres supervivents són veterans i qui sap per quant de temps els tindrem.

Sembla que la "cosa més" és tan important que no pot ésser confiada als jugadors formats en les proximitats més immediates. S'ha arribat a dir, mig en broma, mig seriosament, que ser d'aquí és un fort obstacle per a fer carrera al Barcelona dels nostres dies. Per poc que badin, per mica que tinguin un d'aquells mals moments que ais toreros —és un exemple caçat al vol— se'ls admeten com a transitoris i formant part de l'ofici, els escassíssims paisans que tenim al primer equip del Barça són castigats a contemplar els partits des de la banda, on es van enaiguant de mica en mica (valgui l'expressió) fins a desaparèixer. Si algú s'interessa per la qüestió —i a jutjar pels fets hi ha veritables multituds interessades—, queden convidats a repassar la nòmina del club i a meditar sobre la situació de cada membre. Veurà de camí que la passió enorme que la nostra ciutat posa al servei del futbol català només compta amb tres o quatre parells de peus del país.

No crec que per molta entitat que sigui el Barcelona i per molt que s'esmentin soterrades "coses" importants, es pugui parlar de futbol català. De no ésser que considerem que el futbol autèntic no és al camp, sinó a les grades, i que l'important és una bona localitat des de la qual es pugui cridar de gust.

No sé si el tema és frívol. Però estic segur que hi ha una majoria que està convençuda que no ho és; per tant, és un tema que ens volta i se'ns acosta contínuament. Es, en suma, aquell "ésser més que un club" i que expressa —bé cal creure-ho després de repetir-ho tant— un sentiment molt estès.

Demanar que un entrenador d'importància entengui aquestes complexitats potser és demanar massa. És clar que hi ha qui té una superior i més ràpida capacitat de percepció, però les mostres no abunden. En canvi, el president del club i la junta directiva hi ha coses que ja les haurien de saber de cor.

PERE CALDERS